

Slečna
Marlová

Joe Garcia

S VRAHEM U STOLU

Splendidum družstvo

SLEČNA MARLOVÁ

S vrahem u stolu

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-390-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-391-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-392-2 (PDF)

Všechna práva vyhrazena!

Obsah

První kapitola.....	5
Druhá kapitola	10
Třetí kapitola	14
Čtvrtá kapitola	18
Pátá kapitola.....	22
Šestá kapitola	29
Sedmá kapitola.....	33
Osmá kapitola.....	38
Devátá kapitola.....	40
Desátá kapitola.....	42
Jedenáctá kapitola.....	44
Dvanáctá kapitola.....	48
Třináctá kapitola.....	53
Čtrnáctá kapitola	56
Patnáctá kapitola.....	59
Šestnáctá kapitola	61
Sedmnáctá kapitola	66
Osmnáctá kapitola.....	75
Devatenáctá kapitola.....	79
Dvacátá kapitola	82
Dvacátá první kapitola.....	95
Dvacátá druhá kapitola	101
Dvacátá třetí kapitola	104
Dvacátá čtvrtá kapitola.....	106

První kapitola

Divadlo Savoy hučelo energií nastávající premiéry. John Fuller před šatnou třiceti čtyřleté půvabné herečky Gladys Leighové si nervózně zatahal za límec. Zaklepal.

„Dále,“ ozvalo se zevnitř.

Vzduch v šatně byl plný pudru a očekávání. Gladys Leighová seděla nehybně před zrcadlem. Její odraz vykazoval soustředěnou intenzitu. Namočila štětec do líčidla a s chirurgickou přesností si projížděla křivku lícní kosti. Každý tah byl promyšlený. Každý nádech odměřený. Hlavní role ve hře „*Ted' ne, zlato*“ dnes večer nevyžadovala nic menšího než dokonalost.

John si odkašlal. Gladys se neotočila. Její oči zůstaly upřené na svůj vlastní obraz v zrcadle. Sledoval, jak si upravuje prameny vlasů. Padaly přesně tam, kam chtěla.

„Gladys,“ začal. Jeho hlas zněl v malém prostoru příliš hlasitě.

„Proběhla úprava hereckého obsazení.“

Její štětec se zastavil ve vzduchu. Stále otočená k zrcadlu. „Úprava?“ Slovo vyšlo bezvýrazně. Kontrolovaně.

„Hlavní roli, echm, *Janie McMichaelovou* bude hrát Helen Cooperová Pagetová.“ John držel ruce sepjaté za zády. Pevně. „Vím, že alternuješ *Slečnu Tiptdaleovou*, echm, i tato vedlejší role má pozoruhodnou hloubku, takže ji dnes určitě skvěle zvládneš.“

Nezmínil jméno lorda Pageta. Nemusel. Helenin manžel financoval divadlo. Všichni to věděli.

Gladys odložila štětec. Pomalu. Klouby jí zbělely kolem lahvičky s parfémem, po které sahala. Sklenice jí v ruce připadala studená a těžká. Zírala na Johnův odraz za sebou. Jeho tvář vypadala pod světly šatny bledě.

„Hloubku?“ Její smích byl krátký. Ostrý. „Helen nenašla hloubku ani v té nejprimitivnější vedlejší roli a to má hrát hlavní? Víš, co mě to stalo úsilí naučit se *McMichaelovou*, abych byla dokonalá? A ty si tady

klidně přijdeš půl hodiny před premiérou a řekneš mi, že ta děvka bude hrát hlavní roli?“

Lahvička se vymrštila vzhůru. Sklo narazilo do zrcadla s prudkým třeskem. Střepy pršely na toaletní stolek. Vzduchem se rozlila vůně konvalinky. Pronikavá. Lákavá.

„Já jsem tuhle roli zvládla ze všech hereček nejlíp! A ty to dobře víš!“ Parfém kapal z ostrých okrajů jako tekutý hněv. „Ano, já vím. Její manžel lord Paget jí kupuje jeviště. Jak ubohé!“

John sebou trhl. Malý střep ho řízl do tváře. Neutřel si krev. „Gladys, buď rozumná...“

„Rozumná?“ Její hlas stoupal. Sytě. Třásl se. „Už léta sleduji, jak průměrné talenty dostávají hlavní role! Helen Cooperová! Bože taková průměrná herečka a ještě o čtyři roky starší než já! Je sice hezká, ale to je všechno. Ale nejen šeková knížka lorda Pageta otevírá dveře, ale i její klín! Že, ano?“ Otočila se. Oči planoucí. Jen pár centimetrů od jeho tváře. Vůně rozlitého parfému byla ohromující.

John sevřel čelist. Jeho hlas klesl. Tichý. Nebezpečný. „To je zlé obvinění. Nemáš žádné důkazy. Nic než hořkost.“ Přistoupil blíž. Žárlivost jejího vzteku uvolnila ledy s jeho sebeovládáním. „Kdo by ti uvěřil? Žárlivá náhradnice? Vysmějí se ti všichni.“

Gladys se zatajil dech. V očích se jí mihl divoký, zoufalý záblesk. Naklonila se k němu. Ted' zašeptala jedovaté tajemství.

„Důkaz? Co třeba tohle? Myslíš, že jsem tě neviděla? Minulý čtvrtek? Helenina šatna? Dveře nebyly úplně zavřené, Johne. Jsi tak vášnivý, že si nedáváš pozor a ona jak jsem slyšela od ostatních hereckých kolegů, umí rozpálit chlapa. V tom je fakt dobrá.“ Na rtech se jí objevil krutý úsměv.

„Nechej mi hlavní roli nebo tvoje žena dostane podrobný dopis o tom, co její manžel a lady Pagetová dělají během přestávek odpoledních představení.“

John ztuhl. Krev mu vyprchala z tváře. Na okamžik bylo slyšet jen Gladysino přerývané dýchání a slabé kapky parfému kapajícího na podlahu. Pak se jeho výraz proměnil v zuřivou masku.

„Ty bezohledná blbko,“ zasyčel. „Pošli ten dopis a uvidíš, co se stane. Představenstvo se o tvých hysterických lžích dozví, než inkoust zaschne.“ Naklonil se k ní. Jeho dech jí ledově visel na uchu.

„Udělej to a končíš. Nebudeš jen vyhozená a zruinovaná. Všechny divadelní dveře v Anglii se před tebou zabouchnou. Dobře ti radím... dávej si pozor na pus. Nebo sleduj, jak ti umírá kariéra.“

Gladys ucukla. Krutý triumf se vypařil a nahradil ho mrazivý strach, který se jí vkrádal do kostí. Jeho hrozba nebyly jen plané slova. Představenstvo Savoye uctívalo peníze lorda Pageta. Její slovo proti Johnu Fullerovi? Proti Helen Cooperové Pagetové? Okamžitě to viděla: šepot, lítostivé pohledy, plakáty, které už nikdy neponesou její jméno. V roztřepeném skle na toaletním stolku se odrážela její tvář – bledá, rozmazaná růž, oči rozšířené hrůzou. Rozlitá vůně konvalinky se jí náhle zdála nechutně sladká, tak hustá, že by ji udusila.

John si ostrým, přesným pohybem narovnal kravatu. Kapesníkem si otřel malou ránu na tváři. Chladný, jako vždy.

„*Slečna Tipdaleová čeká,*“ prohlásil rezolutně. „Bud' na jevišti za dvacet minut. Předved' v této roli výkon svého života. Nebo považuj dnešní večer za poslední.“ Prudce se otočil, jeho naleštěné boty křupaly na střepech skla, když kráčel ke dveřím. Západka za ním cvakla, zvuk připomínající pečťování hrobky.

Zůstala sama. Ticho řvalo hlasitěji než její zuřivost před chvílí. Gladys zírala na trosky roztříštěné o zrcadlo, loužičku parfému, roztroušený make-up. Její obraz byl roztříštěný, zkreslený ve zbývajících střepech. Jeden kousek ukazoval její třesoucí se rty; druhý zoufalou paniku v jejích očích. Vůně se jí lepila na kůži, trpká připomínka její vlastní zkázy.

Hlavní role? Pryč. Hrozba? Zůstala ji jen *Slečna Tipdaleová*. A dusivá jistota, že John Fuller si je jejím mlčením jistý. Natáhla třesoucí se ruku po pudru, prsty se dotýkala studeného, ostrého skla. Dvacet minut. Musela změnit svou tvář. Vytvořit novou masku. Předvést herečku, která dokáže předstírat, že je všechno v pořádku. Ústa jí naplnila hořká chuť porážky.

Labutěnka se jí v ruce třásla. Růž se jí nerovnoměrně rozmazala po lícní kosti tam, kde jí sklouzl štětec. Zírala na groteskní tvář v zrcadle –

hrůzostrašný klaun. Unikl jí tlumený vzlyk, syrový a ošklivý. Pak další. Pláč se ozýval v malé, zničené šatně a odrážel se od sametových závěsů. Nebyl to zármutek. Byl to čistý, nefalšovaný vztek, uvězněný a bezmocný. Její pěst praštila o toaletní stůl. Jednou. Dvakrát. Skleněné střeby se rozletěly.

Nová vlna rozlitého parfému zaútočila na její smysly. „Helen!“ Jméno se jí vydralo z hrdla. „Ty samolibá, netaentovaná děvko!“ Vylétly jí sliny.

„Vyšoustala si roli i titul! Bože, ti chlapi jsou tak hloupí!“ Pěstí udeřila znovu do dřeva, ozvala se zuřivá rána. Bolest jí projela klouby.

„Myslíš si, že jsi vyhrála?“ zaječela a hlas se jí zlomil. „Myslíš, že tě chrání peníze tvého manžela?“ Hrud' se jí zvedala. Slzy čistého vzteku jí zamlžily zrak a smíchaly se s rozmazanou růží. „Já tě jednou zabiju! Budeš se přede mnou plazit, než ti uštědřím poslední ránu, mrcho jedna!“

Slib jí v ústech chutnal jako krev. „Jednoho dne, Helen Pagetová! Přísahám, že jednoho dne tě zabiju!“ Slova visela v hustém, parfémovaném vzduchu, zoufalá přísaha vyplivnutá do prázdna. Ticho ji náhle pohltilo.

Naklonila se dopředu, čelo tiskla ke studenému dřevu toaletního stolu, nevšímaje si skleněného prachu. Ramena se jí třásla tichým, chvějícím se dechem. Zběsilá energie vyprchala a zanechala v sobě prázdný, ledový strach. Zuřivé oči uměleckého ředitele Fullera jí naplnily mysl. "Udělej to a končíš". Slova se ozývala zas a zas.

Nejen vyhozena. Vymazána. Celý její život, její ambice, její umění – by bylo spálené v popel, protože se odvážila bojovat proti těm neřádům. Helenina tvář se před ní vznášela – ten nacvičený, blahosklonný úsměv, prázdné oči chválené jako „éterické“. Gladys znovu zatnula pěsti, nehty se jí hluboko zaryly do dlaní. Fyzická bolest byla jen špendlíkovou ranou proti obrovské, dusivé nespravedlnosti. Tuto hru tak bravurně zvládla. Byla *Janie McMichaelová*. A teď? Teď se musela stát nevýraznou *Slečnou Tiptdaleovou*. Zatímco Helen bude přijímat potlesk, ona bude stát v jejím stínu.

Ostré zaklepání zatřásl dveřmi.

„Zbývá deset minut, slečno Leighová!“ Hlas režiséra, úsečný a efektivní, prořízl hustý vzduch.

Realita s ní zacloumala. Rozlitý parfém. Rozbité sklo. Rozmazaný make-up. Čas tikající k ponížení. Gladys sebou trhla. Vzplanula v ní panika, chladná a ostrá. Popadla vlhký hadřík a zuřivě si drhla zničenou tvář, ignorujíc štípání v místě, kde se růž setkává se syrovou kůží. Ze stolu sebrala pudr a s trhnutím ho otevřela. Její ruce, nyní zázračně rychlé, se pustily do horečného líčení. Slzy zakryla pudrem. Zelené stíny zamaskovaly zarudlé oči. Rtěnka, výrazný karmínový šmouh zvýraznila její úzké rty. Třes polevil a nahradil ho děsivý klid. Zuřivost ovšem nezmizela. Byla hluboko pohřbená, stlačená do diamantově tvrdého jádra pod bezchybnou fasádou. Uhladila si vlasy a převlékla si kostým. Profesionální herečka se vrátila. Maska byla dokonalá. Jen slabá, odporně sladká vůně rozlitého parfému prozrazovala její pravé emoce. *Slečna Tiptdaleová* byla připravená. A někde hluboko uvnitř začala Gladys Leighová plánovat svou pomstu.

Druhá kapitola

„Další noc, další potlesk ve stoje,“ řekla si Helen Cooperová pro sebe a s pýchou se podívala do zrcadla. Pak vzala rtěnku a na své plné rty nanesla růž. Helen byla velice atraktivní žena. Husté blond vlasy ji padaly ve vlnách do půl zad, velké modré oči zářily v ohrádce hustých řas. Zuby bílé jako perly se ji zračily v krásně tvarovaných rtech. Velká ňadra, úzký pas, plné boky a dlouhé štíhlé nohy. Kam šla, tam budila pozornost.

V šatně byla cítit směs vůni květin, které pomalu vadly ve velké váze. Podívala se na láhev whisky. Skleničku na kuráž - to neuškodí. Venku tlumený hluk prozrazoval přicházející diváky. Divadlo Savoy se zaplnilo k prasknutí.

Náhle se v zrcadle za ní objevil Fullerův obraz, jeho úsměv napjatý jako napnuté plátno. Převrátila oči. Nezaklepal. Málokdy to dělal.

„Helen,“ zamručel a tiše zavřel dveře. „Dnes večer jsi jako vždy nádherná.“ Něžně ji objal kolem ramen, a poté ji sáhl do výstřihu. Drsně ho od sebe odstrčila.

Zlostně si odkašlal a řekl: „Gladys tu zprávu přijala... špatně. Ale zvykne si. Soubor potřebuje tvou krásu.“

Jeho ruka opět spočinula na jejím holém rameni, prsty se plazily směrem k její klíční kosti. Helen ztuhla.

Chytila ho za zápěstí v polovině dosahu a odstrčila ho.

„Nevíš, že jsem vdaná žena?“ Její hlas byl odměřený, s ledovým nádechem. Fullerův úsměv zmrzl.

„Dřív ti to nevadilo,“ zamumlal a naklonil se blíž. Koňak v jeho dechu se mísil s vůni květin.

Helen se zasmála – ostrým, nelichotivým zasmáním.

„Nezlob se, drahý. Ale jako milenec si nestál za moc.“ Sledovala, jak se mu v zrcadle rozlévá tvář vzteky.

„Gladys měla pravdu,“ vyprskl. „Jsi děvka.“

Helen se pomalu otočila na stoličce. Její pohled se nepohnul.

„Chudák Gladys. Herečka, která potřebuje tunu líčidel, aby nevydělala svou vizáž diváky, může, tak někomu nadávat do děvek. Jistě, po ni ani pes neštěkne, tak prudí.“ Stála, tyčící se na vysokých podpatcích. „Vypadni. Musím se připravit na představení.“

Fuller na ni vrhl pohled vraha a chytil ji za předloktí. Jeho stisk se jí zaryl do kůže. „Beze mě bys žebrola o menší role v malých divadlech! Já jsem tě udělal.“

Neodtáhla se. Jen se usmála, chladně a pomalu. „Špatně, drahoušku. Bez štědrosti mého manžela byste museli tohle divadlo zavřít.“ Volnou rukou ho poklepala na hrud', lehká jako můra.

„Jeho peníze vás udržují při životě.“

„To není pravda a ty to dobře víš,“ zasyčel.

Toho času na konci chodby se Gladys vyhrnula ze své šatny. Chtěla jít za Helen a nadat ji do děvek, ale všimla si Fullera, tak jen zaúpěla a zmizela z dohledu.

„Gladys,“ zasyčel Fuller konečně chraplavým hlasem. „Víš to. O nás. Vyhrožuje, že to vyžvaní mojí ženě, pokud jí nevrátím hlavní roli.“

Naklonil se k ní, ale Helen se odtáhla se slovy: „Doufám, že si ji usměrníš. Víš, že v tom si dost dobrý. Chudák tvoje žena. Pořád si opravdu myslí, že má úžasného a věrného manžela? Ha, ha, ha. Jak je naivní, kdyby věděla, kolik mladých ubohých hereček prošlo tvoji postelí. Nikdy neuvěřím, že ti tvoji věrnost baští. Ale, co jiného ji zbývá.“

Helenin smích byl jako břitva přejetá po plechu.

„Nech mou ženu na pokoji?“ zaječel Fuller.

Oči Helen se zapíchly do jeho tváře. „Co ještě po mně chceš? Proč nevypadneš z mé šatny?“ Její hlas stoupal a velmi se ostrčil.

Fuller se nepohnul. Vztekem mu zrudl krk. „Nechovej se ke mně takhle,“ varoval ji tiše a nebezpečně. „Nebo toho budeš litovat.“ Jeho ruka se k ní znovu natáhla, ne chamtivě, ale výhružně.

Helen se vrhla vpřed a zatlačila ho zpět ke dveřím. „Nebud' směšný!“ vyprskla. „Čím mi chceš vyhrožovat, ty ubohý ztroskotanče závislý na finančních darech mého muže? Vypadni!“ Její výkřik švihl jako bič a ozvěnou se odrážel od toaletního stolku se zrcadlem.

Fullerovi se pohnula čelist. Na okamžik Helen spatřila pod jeho zuřivostí syrovou, ošklivou paniku – hrůzu ze ztráty všeho. Otevřel ústa, možná aby prosil, možná aby ji proklel. Místo toho odvrátil zrak a šátral po klice.

„Dělej!“ vyhrkl ze sebe. „Opona se zvedá za pár minut.“ Dveře za ním bouchly, zachvěly se vadnoucí květiny ve váze. Helen zůstala sama.

Gladys spatřila, jak Fuller vyklouzává z Heleniny šatny, tvář zrudlou do ruda, kravatu nakřivo. Jeho obvyklou frajeřinu vystřídala zběsilá energie zahnaného zvířete. Ani se na ni nepodíval a zmizel v temné chodbě směrem ke své kanceláři. Srdce Gladys bušilo do žeber, jako zběsilý buben, tvář se ji potila pod vrstvami pudru. Neváhala. Sebrala laciný satén své sukně, tiše proklouzla přes chodbu a bez zaklepání otevřela Heleniny dveře.

Helen stála ztuhlá u svého toaletního stolku, otočená zády ke dveřím. Vzduch byl stále naplněný Fullerovým jedem. Helen aniž se otočila, vykřikla: „Neříkala jsem ti, abys vypadl!“ Otočila se a očekávala Fullerovou nazlobenou tvář, její výraz byl maskou zuřivého opovržení.

Místo toho spatřila stát Gladys ve dveřích, bledou pod silným divadelním make-upem, s očima rozšířenými a podivně jasnými. Helenin rozzuřený postoj se okamžitě rozplynul. Unikl jí tichý, chraplavý smích, zcela postrádající teplo. Otočila se zpět k přeplněnému toaletnímu stolku a s úmyslnou nonšalancí vytáhla cigaretu ze stříbrného pouzdra. V náhlém tichu bylo slyšet nepřírozeně hlasité skřípění zápalky.

Helen si dlouze a rozvážně potáhla, špička prudce žhnula. Pomalu se otočila, elegantně jako predátor a foukla oblak kouře přímo do tváře herečky. Gladys sebou trhla a rychle zamrkala proti štiplavému kouři. Helenin úsměv byl ledový.

„Zlato,“ zamručela, něžnost jí kapala z úst jako kyselina, „máš minutu na to, aby sis vylila srdce.“ Její pohled se opovržlivě stočil ke dveřím. „A pak utíkej si zahrát svou mizernou roličku, ha, ha, ha.“

Gladys se nepohnula. Pěsti měla sevřené podél těla. Strach v jejích očích ztvrdl v něco nebezpečného.

„Tentokrát jsi vyhrála,“ zasyčela hlasem roztřeseným potlačovaným vztekem. „Ale pamatuj si tohle, Helen. Pomstím se. Jednoho dne tě srazím na kolena, ty děvko!“ Slova se rozléhala v malé, parfémem a kouřem zadýmené místnosti. Než Helen stihla odpovědět, Gladys se otočila na patě a utekla, přičemž za sebou práskla dveřmi tak silně, že se zrcadlo roztřásl.

Helen chvíli stála nehybně, cigareta, zapomenutá mezi prsty, jí hořela. Ticho se vrátilo, teď hustší, těžké ozvěnou hrozby Gladys.

„Ubožáčka,“ zamumlala. Zaplavila ji vlna drtivého vyčerpání, hlubší než jakákoli únava z jeviště. Flitry se jí náhle zdály těžké, růž jako groteskní maska. Šum natěšeného publika za oponou zněl dutě. Zírala na svůj vlastní unavený odraz v zakouřeném skle, ona Helen Cooperová Pagetová měla chuť se vším praštit a ne se jít pitvořit na pódium. Nalila si do sklenice whisky a plnými doušky ji vypila.

Třetí kapitola

„Jane, přines mi dýmku.“ Šedesáti čtyřletý Lord Paget seděl na svém oblíbeném křesle ve stylu Ludvíka XV. a při mluvení od okna neodvrátil zrak. Dešťové kapky dopadaly na sklo a rozmazávaly obraz večerních lamp na nádvoří pod ním.

Komorník se tiše pohnul a ze starožitné skříňky z ořechu vyndal dýmku a váček s tabákem. Jeho ruce, ztuhlé věkem přesto s grifem naplnily dýmku. „Dáte si k tomu brandy, pane?“

„Jen dýmku.“ Paget ji přijal a škrtl zápalkou o kamenný parapet. Plamen se zachvěl a vrhal tmavé stíny na jeho vyhublou tvář, než se poprvé pomalu nadechl kouře. Venku se ozvala rána z auta, třesk dřevého výfuku pohltit liják.

Jan starší o šest let než jeho pán, zůstal stát s rukama sepjatýma za zády. Ticho přerušovalo syčení uhlíků v krbu a bubnování deště. Konečně Paget promluvil, aniž by se otočil. „Je teď v tom zatraceném divadle. Opona je zvednutá a ona se tam předvádí.“

„Vskutku, pane. Velká čest pro lady Helen, hrát hlavní roli.“ Janův hlas byl neutrální, hladký a vylechtaný desítkami let služby.

Paget pevně sevřel svou dýmku. „Čest. Ano.“ Vydechl šedý oblak, který se kroutil k vlhkému sklu.

„Omlouvám se za svou smělost, ale proč jste sire nejel s lady Helen na její premiéru?“

„Sledovat ji, jak se pitvoří s tím pitomcem, zatímco on ji osahává?“ Déšť zesílil a bičoval okna jako štěrk házený proti sklu. „Údajně si každé úterý rezervuje apartmá 7 v Carltonu. Je to ten samý pokoj, kde jsem ji požádal o ruku. Jak nechutné, pokud je to pravda.“

Jan téměř neznatelně přesunul svou váhu z nohy na nohu. „S veškerou úctou, pane, služebnictvo mluví. Ale drby jsou často zlé spekulace.“ Odmlčel se a pečlivě volil další slova. „Uvažoval jste o tom, že ji konfrontujete? Možná soukromý rozhovor, daleko od divadelních světel.“

Pagetovi unikl prázdný smích. „Konfrontovat? Helen konfrontace vyhovují. Moji bolest by pyšně nosila jako diamantový prsten.“ Ostrým úderem klepl dýmkou o okenní parapet a popel se rozsypal na perský koberec. „Ne. Ať si má svou scénu, své obdivovatelé. Ať si myslí, že vyhrála.“ Jeho hlas se snížil na syrový šepot. „Vedu účetní knihy, Jane. Každý smaragdový náramek, každý hotelový účet, každý ‚herecký darmožrout‘, kterého zaplatila. Všechno eviduji a advokáti mají kopie.“

Pohled komorníka sklouzl k těžkému dubovému stolu, kde v horní zásuvce ležela Pagetova závěť.

Všiml si jeho pohledu. „Neboj se, Jane! Po mé smrti nedostane ani halíř. Moje nadace určená pro charity, sirotčince, domov s nemocnými vojáky... Neboj se, něco připadne i tobě.“ Zbytek nevyslovil: "Vyhlášení války všem pokrevním příbuzným, kteří se k němu otočili zády po jeho sňatku s druhořadou herečkou." To bylo sluhovi jasné.

Lord Paget se konečně odvrátil od okna. Jeho oči v záři ohně vyzařovaly děsivou prázdnotu. „Ať se supové těší na svou hostinu. Najdou jen kosti.“ Ukázal neurčitě směrem ke karafě. „Nalij mi už brandy, Jane. Velkou.“

Když se komorník pohnul, Pagetova další slova ho zastavila. „Řekni mi upřímně. Když ji vidíš... vidíš stále ženu, která okouzila i růže, aby rozkvetly v oranžérii? Nebo jen masku?“ Otázka visela křehká a nebezpečná v zakouřeném vzduchu.

Jan opatrně položil křišťálovou sklenici na malý stolek vedle Pagetova křesla. Jantarová tekutina odrážela záři ohně.

„Vidím obojí, pane,“ řekl tichým a vyrovnaným hlasem. „Kouzlo bylo skutečné. Ambice... možná vždy hořela jasněji.“ Zaváhal a pak dodal: „Jako růže, které vypěstovala – krásné, ale s trny, které se nikdy nesnažila skrýt před vámi, ani před ostatními.“ Toto přiznání mu připadalo jako zrada vlastní loajality, ale bylo to nutné.

Lord Paget se hořce usmál. „Trny.“ Napil se brandy dlouhým, pomalým douškem, jehož teplo sotva pocítil. „Kdysi se při aranžování pořezala, a pak se smála, když jsem jí obvazoval prsty. Teď si úmyslně rve kůži a netuší, co ji to bude stát.“

Zíral do ohně a plameny se odrážely v jeho matných očích. „Příští úterý, Jane. Carlton. Apartmá 7. Chci, abys tam šel. Ne abys konfrontoval. Jen... pozoruj. Podívej se, kdo přijde. Podívej se, jak dlouho zůstanou. Přines mi fakta, ne šeptání.“

Jan pocítil chlad, který neměl nic společného s průvanem z okna. Tohle už nebylo podezření; bylo to shromažďování důkazů pro popravu, která ještě nebyla pojmenována.

„Pane,“ začal, tíha žádosti na něj těžce dolehla, „je to moudré? Vědět... s jistotou?“

Věděl, že lord Paget nehledal pravdu; hledal poslední hřebík.

„Moudrost?“ zachraptěl Paget a sklenice brandy se mu v ruce lehce roztřásla. „Moudrost tento dům opustila už před lety, Jane. Zůstalo jen zúčtování.“

Venku neúprosný déšť jako by vtloukal konečnost jeho slov do kamenů Elthamského paláce. Oheň praskal, pohlcoval polena a vrhával dlouhé, pohyblivé stíny, které tančily jako přízraky kolem osamělého lorda a jeho komorníka.

Jan pomalu, téměř neznatelně přikývl. Ta žádost byla jako nůž, který se zabodl do jejich desetiletí trvajících vztahu založeného na důvěře, odmítnutí bylo nemyslitelné. „Příští úterý, pane. Apartmá číslo 7. Budu diskrétní.“

Odmlčel se a mezi nimi visela nevyřčená otázka. „A co když... co když uvidím to, čeho se bojíte?“ Vzduch se naplnil vůní tureckého tabáku a blížící se zkázou.

Lordův pohled zůstal upřený na dohasínající uhlíky. „Pak mi přineseš jistotu, Jane. Chladnou, tvrdou jistotu. Ne pro pomstu, ale pro ticho, které přináší.“ Jeho hlas se snížil na šepot. „Potřebuji znát tvář ducha, který straší v mé vlastní posteli. Echm... Nevím, nejsem ještě rozhodnutý, jestli tě tam pošlu. Já už jsem tak zoufalý, že nevím, co říkám.“

Jedním prudkým douškem vypil brandy a sklenice ostře zacinkala o stůl. Ticho se prodlužovalo, přerušované pouze deštěm a jeho nepravidelným dechem. „Nech mě teď o samotě. Chci být sám s bouří venku.“

„Prásk,“ zahřmělo a plameny v ohni se zlověstně zachvěly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy S vrahem u stolu: Slečna Marlová.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.